

Rebengiuc

Pentru unii, persoana lui a rămas asociată cu acea faimosă apariție televizată, imediat după 22 decembrie 1989, când i-a invitat pe cei ce slăviseră zgomotos regimul comunist să-și încheie festinul ștergându-și gura cu... hârtie igienică. Pentru alții – cei mai mulți, aș vrea să cred –, Victor Rebengiuc "înseamnă" Orlando din *Cum vă place* al lui Liviu Ciulei, sau Jerry din *Doi pe un balansoar*, sau Ofițerul recruta, sau Tipătescu, sau Caliban, sau meșterul Fundulea cel cu capul de măgar, sau, încă, Apostol Bologa ori Pampon din filme capitale ale cinematografului românesc. Pentru mine, făptura lui actricească mai înseamnă și acele lungi minute din *Copilul îngropat*, când stă "adormit" între așternuturi, în timp ce doi dintre mai tinerii lui parteneri joacă o scenă de finețe: nici un gest, nici un sunet care să atragă asupra lui atenția publicului... – și câte nu s-ar fi putut face! Din toate acestea se compune personalitatea lui Victor Rebengiuc. Din patos civic (uneori incomod), din talent uriaș (uneori subîntrebuințat), din profesionalism impecabil (uneori ignorat). Și dintr-o simplitate căreia îți vine greu să-i alături gândul că aparține unuia dintre cei mai mari actori români de teatru și film. O simplitate care îl face greu clasificabil ca artist, dar ușor de caracterizat ca persoană "civilă": un om dintr-o bucată.

Alice Georgescu